

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 sierpnia 2021 r.

Pozycja 131

POSTANOWIENIE z dnia 10 czerwca 2021 r. Sygn. akt Ts 188/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

w związku ze wstępnym rozpoznaniem na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.C. w sprawie zgodności:

- 1) art. 607n § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) w zakresie, w jakim „nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie wyrażenia zgody na przedłużenie terminu przejęcia osoby ściganej na mocy Europejskiego Nakazu Aresztowania, a także nie zawiera możliwości odpowiedniego stosowania art. 252 tej ustawy”;
- 2) art. 607l § 3 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym w zakresie, w jakim „nie przewiduje obok zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie przekazania osoby ściganej na mocy Europejskiego Nakazu Aresztowania, możliwości wniesienia zażalenia na postanowienie sądu w przedmiocie przedłużenia terminu do przekazania osoby ściganej wydanego na podstawie art. 607n § 2 tej ustawy”

z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 78 oraz art. 176 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 grudnia 2019 r. (data nadania), A.C. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez dwóch adwokatów ustanowionych pełnomocnikami z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z 14 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego) wyrażono zgodę na przedłużenie terminu przejęcia skarżącej przez stronę grecką w wykonaniu prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 22 lipca 2019 r. oraz nie uwzględniono wniosku skarżącej o zwolnienie jej z aresztu.

Zarządzeniem sędziego Sądu Okręgowego w K. z 20 sierpnia 2019 r. (sygn. akt jw.) odmówiono przyjęcia zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego z uwagi na

niedopuszczalność zażalenia. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego w P. z 24 września 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Apelacyjnego) – wskazanym w skardze jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – utrzymano w mocy zaskarżone zarządzenie.

Postanowieniem z 14 maja 2020 r. Trybunał Konstytucyjny zawiesił postępowanie zainicjowane złożoną skargą konstytucyjną z uwagi na wszczęte przed Sądem Najwyższym postępowanie kasacyjne. Postanowieniem z 10 września 2020 r. (sygn. akt [...]) Sąd Najwyższy oddalił wniesiony środek prawny. Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z 10 czerwca 2020 r. podjął zawieszony postępowanie.

Inkryminowanym w skardze konstytucyjnej normom prawnym skarżąca zarzuca, iż stanowiąc podstawę postanowienia Sądu Apelacyjnego, doprowadziły do naruszenia jej prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji) w związku z naruszeniem zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji) i dwuinstancyjności postępowania (art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji) oraz drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw (art. 77 ust. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia wymogi określone w tej ustawie oraz czy nie jest oczywiście bezzasadna. Co do zasady na tym etapie postępowania Trybunał nie bada natomiast skargi pod kątem pozostałych przesłanek niedopuszczalności orzekania.

2. Badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne określone w ustawie oraz nie jest oczywiście bezzasadna.

Skarga konstytucyjna została złożona przez dwóch adwokatów wykonujących zawód w tej samej spółce partnerskiej, ustanowionych pełnomocnikami skarżącej z wyboru (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną, ponieważ postanowienie Sądu Apelacyjnego w P. z 24 września 2019 r. (sygn. akt [...]) było ostatecznym orzeczeniem wydanym w sprawie objętej wniesioną skargą o wskazanych w skardze wolnościach lub prawach skarżącej (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Udokumentowana została data doręczenia tego orzeczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK), od którego – jak oświadczyli pełnomocnicy – nie wniesiono nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p.TK).

W skardze przedstawiono stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK) oraz argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia – wskutek zastosowania kwestionowanych przepisów – konstytucyjnych wolności lub praw skarżącej (art. 53 ust. 1 pkt 1-3 u.o.t.p.TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK, skardze konstytucyjnej należało nadać dalszy bieg.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.